

เบ็ตเตนนี่ ฟัตองเซฟ

Mushoku
tensei

20

มุชกุเทนไซ ฟิออสเซฟ

Mushoku
tensei

20

Original

Rifujin na Magonote

ไอคาส์

misa

มิโกะ (เด็กเทพ)

คลีฟ

ไอชา

รูเดียส

เชนิน

เปิดชุดนี้
ฟรี
MANGA

เอลินาติเซ

พูด
พร้อมกับ
ฟัน
ลมหายใจ
สีขาว
ออกมา

“คือว่า
พูด
แบบนี้
มันผิด
ต่อคณิฟ
ก็จริง
แต่ว่า...
ฉัน
เป็นห่วง
จริงๆ
นะ”

๕ บทที่ 20 ๕

ภาคศิลป์

ตอนที่ 1

แนวทางต่อจากนี้กับเรื่องกลุ่มใจของศิลป์

ผ่านมาหนึ่งเดือน หลังจากเกิดเรื่องที่อาณาจักรซีลอน
ฤดูหนาวใกล้จะสิ้นสุด ฤดูใบไม้ผลิกำลังจะมา

หนึ่งเดือนมานี้ผมใช้สมาธิ พุดคุยกับออร์สเตด และวางแผนการ
อย่างละเอียด

ก่อนอื่นก็เรื่องการรวบรวมพวกพ้อง
เรื่องนี้กำหนดไว้สามแนวทาง

อย่างแรก จัดตั้งหน่วยสอดแนมโดยเน้นที่การหาข่าว และทำงาน
จิปาตะ

อันนี้จะใช้ ‘หน่วยทหารรับจ้างรูด’ ที่พวกไอซาจัดตั้งขึ้น ผู้นำของ
หน่วยทหารรับจ้างมีแต่คนที่ผมคุ้นเคยดีทั้งนั้น ไหนๆ แล้ว เามาใช้งาน

เลยละกัน จะให้พวกเขาคอยสนับสนุนทุกด้านอยู่เบื้องหลัง

นอกจากนี้ยังจะขยายหน่วยงานนี้ไประดับโลก เชื่อมโยงกับสาขาต่างๆ รวบรวมข่าวสารจากหลากหลายประเทศ ส่งมายังกองบัญชาการ ถึงไม่ต้องไปกองบัญชาการ ถ้าไปที่สาขาก็จะรู้ได้อย่างละเอียดว่าเกิดอะไรขึ้นในละแวกนั้น

น่าจะบอกว่ามีหน้าที่สนับสนุนการทำงานของผมเอง มากกว่าใช้สำหรับออร์สเต็ด น่าจะสะดวกดีด้วยในแง่ของการวางตัวหมากทั้งเอาไว้ตามที่ต่างๆ

อย่างที่สอง ดึงตัวผู้มีอำนาจ หรือไม่ก็คนที่ดูท่าจะมีอำนาจต่อจากนี้มาเป็นพวก

ถ้าลาปลาสคืนชีพก็จะก่อสงคราม หากคิดตามปกติละก็ คงก่อสงครามกับประเทศต่างๆ ของเผ่ามนุษย์แน่

ถึงตอนนั้น ความสามารถในการรับมือของประเทศต่างๆ น่าจะเปลี่ยนไป ขึ้นอยู่กับว่ารู้ล่วงหน้าหรือเปล่า มันจะเป็นแบบนั้นแน่ ดังนั้นจึงต้องให้ผู้มีอำนาจรับรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดสงคราม กระตุ้นให้ระมัดระวังให้ความช่วยเหลือพวกเขาขึ้นหน่อย ขณะเดียวกันก็ดำเนินการไปที่ละนิดเพื่อรวบรวมในอีกแปดสิบปีข้างหน้า

ตอนเกิดสงครามลาปลาส การเคลื่อนไหวของหน่วยทหารรับจ้างรูตเองก็น่าจะเปลี่ยนไป ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละประเทศร่วมมือกันหรือเปล่า

อย่างที่สาม รวบรวมนักสู้ที่เน้นการต่อสู้เป็นหลัก

เรื่องนี้ออร์สเต็ดเป็นตัวหลัก ต้องหาคนที่ช่วยต่อสู้กับลาปลาส แทนออร์สเต็ดมาเป็นพวกให้ได้

หากคำสาปถูกล้าง ออร์สเต็ดต่อสู้ร่วมกันได้ละก็ จะให้ตามไป

ทำศึกตัดสินกับเทพมนุษย์ทั้งอย่างนั้นเลย ส่วนจะเป็นใครนั้น... เอาไว้
ปรึกษากับออร์สเดตก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ

‘คนที่มิใช่ชะตากรรมต้องสู้กับลาปลาสแต่เดิมอยู่แล้ว และไม่ยอม
เป็นสาวกของเทพมนุษย์’

นั่นคือข้อสรุป

คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในยุคนี้นี้ แต่เป็นอริกับลาปลาสในภายหลัง
อย่างเช่น เทพอสูรหรือเทพแร่

สำนักเทพวารีกับสำนักเทพดาบ คนในยุคนี้นี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่
ลูกศิษย์ของพวกเขาจะเป็นอริกับลาปลาส

นอกจากนี้ยังตั้งใจจะบอกกับคนที่อายุยืนยาว อย่างเทพอุดร
กาลมันรุ่นที่สาม หรือเทพมรณะแลนดอล์ฟด้วย

ในจำนวนนี้มีคนที่มีกรรมแค้นส่วนตัวกับลาปลาสอยู่ด้วย รุยเจิร์ด
เองก็เป็นหนึ่งในนั้น

คนที่ไม่รู้ที่อยู่จะให้หน่วยทหารรับจ้างรูดตามหา ส่วนผมก็ไปหา
โดยตรง คุณเข้าขอรับรอง

มีความเป็นไปได้ว่าบางทีอาจต้องสร้างบุญคุณ

เขาเป็นว่าก่อนอื่นต้องไปพูดคุยกับคนที่ดูท่าทางจะเก่งให้หมด

เขาละ มีตัวตนที่เป็นอุปสรรคในการรวบรวมคนเหล่านั้นอยู่

เทพมนุษย์นั่นเอง

คนอย่างเจ้านั่นคงใช้สาวกมาขัดขวางแน่

สาวกของเทพมนุษย์ โดยทั่วไปไม่รู้หรือกว่าเป็นใคร ออร์สเดตก
บอกว่าถ้าดูตามลูปปกติแล้วละก็ เหมือนจะมีความเป็นไปได้ทั้งสูงและต่ำ
อย่างเช่น ลูปในครั้งนี้อใช้คนที่ไม่เคยเป็นสาวกในลูปที่แล้วมา จึงแยก

แยะลำบาก หลังจากนี้ระหว่างที่ผมดำเนินการ เป็นไปได้สูงว่าคงมีคนที่
ออร์สเต็ดคาดไม่ถึงถึงกลายมาเป็นสาวกอีก

วางแผนรับมือสิ่งนี้... บอกตามตรงว่านี่ก็ไม่ออก

ดังนั้นจึงตัดสินใจที่จะไม่คิด

ที่สำคัญ ไม่รู้ด้วยว่าเทพมนุษย์เลือกสาวกด้วยมาตรฐานแบบไหน
ออร์สเต็ดเคยบอกว่า ‘มีแนวโน้มที่จะเลือกคนที่ชะตาแรง’ แต่ตอนนี้
แม้กระทั่งคนชะตาอ่อนเองก็กลายมาเป็นสาวก

เดิมที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามาตรฐานเรื่องความแรงของชะตาเป็นอย่างไร
กฎกติกาที่ออร์สเต็ดกับเทพมนุษย์เท่านั้นถึงจะรู้

ถึงจะสอบถามออร์สเต็ด ทำตามกฎกติกานั้น ก็รังแต่จิตใจจะ
อ่อนล้า รู้สึกว่าคิดไปก็ป่วยการเปล่าๆ

มือใหม่หัดเล่นเกมย่อมมีวิธีการรับมือตามประสามือใหม่

ก่อนอื่นก็เผยแพร่สโลแกนที่ว่า ‘อย่าเชื่อมั่นในความฝัน’ กับคน
ที่ดึงมาเป็นพวกพ้อง

กระนั้นก็คงมีสาวกโผล่มาอยู่ดี

ถ้ารู้สึกว่ามันสงสัย ก็ตรวจสอบว่าเป็นสาวกหรือเปล่า และก็ต้อง
ฆ่าทุกครั้ง

เป็นหน้าที่ที่ทรมานใจ แต่ผมก็คิดว่าจะทำเท่าที่ทำได้

ถ้าไม่นับความลำบากของผม เอาไว้ค่อยเพิ่มจำนวนพวกพ้องไป
เรื่อยๆ ก็ไม่น่ามีปัญหา

ถึงอย่างไรสาวกของเทพมนุษย์ก็มีได้แค่สามคน

ถ้าเพิ่มจำนวนพวกพ้องฝั่งนี้มากเท่าไร ก็จะได้เปรียบ

ยกตัวอย่างเช่น สถานการณ์ที่ทางนี้มีแค่ห้าคน ถ้าคนหนึ่งกลาย

เป็นสาวกและหักหลังขึ้นมา กำลังรบก็ลดลงยี่สิบเปอร์เซ็นต์

กำลังรบของอีกฝ่ายเพิ่มขึ้น สถานการณ์รบจะแย่ลง

แต่ถ้าทางนี้มีสิบคน หรือยี่สิบคน หรือร้อยคน หรือว่าพันคนละก็ ...ยิ่งจำนวนคนเพิ่มมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งแค่หักหลังไปสักคนสองคนไม่มีอะไรสั่นคลอนหรอก

หัวหน้าถูกควบคุม พันคนกลายเป็นศัตรูทั้งหมด ขึ้นเป็นแบบนี้ จะแย่ ดังนั้นจึงต้องไม่มอบหมายกำลังคนให้หัวหน้าแค่คนเดียวมากเกินไป เพื่อเป็นการกระจายความเสี่ยง

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ผมจะเป็นหัวหน้าสักพัก ดังนั้นคงไม่เป็นไร หลังจากผมตาย น่าเป็นห่วงนิดหน่อย แต่คนที่เก่งกว่าผมยังมีอีกถมเถิด

น่าจะมีคนที่พอจะฝากฝังได้ในสมาเอง

ตอนนี้มีรักชืออยู่ทั้งคน

นอกจากรวบรวมพวกพ้อง สิ่งที่ต้องทำ กับสิ่งที่ต้องได้มาไว้ก่อน ยังมีอีกเยอะแยะ

อย่างหนึ่งคือหาวิธีการติดต่อกับออร์สเต็ด

ในการต่อสู้ครั้งก่อน ขาดการติดต่อสื่อสาร จึงทำให้แพ้ภัยตาย

แน่นอนว่านอกจากขาดการติดต่อสื่อสาร ยังมีปัจจัยอีกหลายอย่าง แต่ว่า...ถ้ามีวิธีการติดต่ออย่างลับๆ กับออร์สเต็ดน่าจะหลีกเลี่ยงได้ ไม่ได้คิดว่าจะเอาแต่พึ่งพาออร์สเต็ดหรอกนะ แต่หลังจากนี้คงต้องแยกย้ายกันดำเนินการบ่อยขึ้น

เพื่อการนั้นแล้ว จำเป็นต้องมีวิธีติดต่อสื่อสารกัน

แทนที่จะวินิจฉัยเองคนเดียวในสถานการณ์สำคัญ ปรีक्षाใคร
สักคนแล้วค่อยดำเนินการน่าจะดีกว่า

ถ้ารู้ว่ายีกฝ่ายตกที่นั่งลำบาก ก็จะมีแรงดำเนินการได้

แต่ผมนึกไม่ออกว่าสถานการณ์ที่ต้องช่วยออร์สเตดมันเป็นอย่างไร
เอาเป็นว่าแค่ฝ่ายเดียวก็ยังมี ขอสั่งข้อมูลถึงอีกฝ่ายได้ก็พอ

ลองปรึกษากับออร์สเตดโดยคำนึงถึงเรื่องนั้น

อธิบายเกี่ยวกับตัวตนของไพรัชท์ ถามดูว่ามีของคล้ายๆ กันบ้าง
ไหม หรือว่าจะสร้างขึ้นมาได้หรือเปล่า

“อุปกรณ์เวทีที่ส่งเสียงกับข้อความมาถึงได้หรือ”

“เอาแค่ข้อความก็ยังดีครับ ถึงอยู่ห่างไกลก็ยังสื่อสารกันได้ แบบนั้น
น่าจะดีกว่า อยากปรึกษาตอนที่วินิจฉัยลำบากครับ ได้หรือเปล่าครับ?”

คิดว่าไม่น่าจะได้หรอก

ในโลกนี้ไม่ได้สะดวกขนาดนั้น

“อุปกรณ์เวทีของเผ่ามังกรมีของคล้ายๆ แบบนั้นอยู่ ถ้าทำมันขึ้นมา
ก็อาจจะพอเป็นไปได้”

คิดว่าอย่างนั้น แต่ต้นผิวดาคที่คำตอบของออร์สเตดเป็นเรื่องดี

“เห มีของแบบนั้นด้วยหรือครับ”

“อ้อ เธอเองก็น่าจะเคยเห็นมาแล้ว”

จริงหรือนี่

มีของแบบนั้นอยู่ที่ไหนกัน

ถ้ามีคงสะดวก ผมเองก็น่าจะอยากได้เหมือนกัน

“ป้ายหินเจ็ดมหาอำนาจ หรือไม่ก็บัตรของกิลด์นักผจญภัย”

“อ๊ะ!”

อย่างนี้เอง

จะว่าไปมันก็จริงแฮะ

บัตรของกิลด์นักผจญภัยบ่อนด้วยเสียได้ บ้ายหินเจ็ดมหาอำนาจ
ก็มีข้อความแบบเดียวกัน กระจายอยู่ทั่วโลก

อ้อ อย่างนี้เอง บัตรของกิลด์นักผจญภัยเป็นของที่เฝ้ามังกรทำ
ขึ้นมาอย่างนั้นหรือ

เป็นสิ่งที่ดูโอเวอร์เทคโนโลยีขอบกล

“จำเป็นต้องดัดแปลงนิดหน่อย แต่จะลองทำดูก็แล้วกัน”

“เอ๊ะ? ท่านออร์สเด็ดจะทำงานกับมือเลยหรือครับ?”

“ถึงอย่างไรกำหนดการก็เปลี่ยนไปหมดเพราะการปรากฏตัวของเธอ
ถ้าจำเป็นละก็ ทำเอาไว้น่าจะดีกว่า... จะได้เอาไว้อัศจรรย์หน้าด้วย”

ก็อย่างที่ว่า ออร์สเด็ดยอมเสียเวลาทำให้

เป็นการคำนวณผิดที่น่าดีใจ

มองออกดีกว่าความหน้าออร์สเด็ดจะดึงดูดผมเข้ามาเป็นพวกอีก
น่าดีใจจริง”

“มีความเป็นไปได้ว่าจะทำไม่ได้ด้วย คิดเอาไว้น้อยก็แล้วกัน”

“เยสเซอร์ บอส!”

เรื่องอุปกรณ์สื่อสารเป็นอันหมดเรื่อง

แล้วก็อีกเรื่องหนึ่ง

มีสิ่งที่ต้องทำไว้ เมื่อดูจากความผิดพลาดในครั้งก่อน

วิธีการขนย้ายเมจิกอาร์เมอร์ ครั้งก่อนเมจิกอาร์เมอร์ ‘รุ่นหนึ่ง’ ที่
อุตสาหกรรมนำมาด้วย นำมาใช้แค่ในการเดินทางเท่านั้นเอง

การขนย้ายจากเมืองไปยังป้อมปราการนั้นยุ่งยากมาก เอาเข้าไป

ในปราสาทก็ไม่ได้ สู้ด้ายเลยไม่ได้ใช้ในการต่อสู้กับเทพมรณะแลนด์อล์ฟ
หลังจากนี้คิดว่าคงไม่ต้องสู้กับคนระดับเทพมรณะบ่อยนัก
แต่ก็พึงระวังไม่ได้หรอกว่าจะไม่มีอีก เลยอยากทำอะไรสักอย่างเพื่อ
เจอสถานการณ์แบบครั้งก่อนอีก

แน่นอนว่ากำลังพัฒนา 'รุ่นสาม' ที่ประสิทธิภาพดีและมีขนาดเล็ก
เพื่อแก้ปัญหาอันนี้

แต่ว่า การสร้าง 'รุ่นสาม' ยังต้องใช้เวลาอีกเยอะ
ซาโนบาเองก็ให้ความร่วมมือเต็มรูปแบบ แต่ไม่น่าจะเสร็จภายใน
ปีสองปีหรอก

ดังนั้นจึงนึกแผนการหนึ่งขึ้นมาได้
นั่นคือ จะอัญเชิญ 'รุ่นหนึ่ง' ออกมาทั้งอย่างนั้นได้หรือเปล่า
จากการเรียนกับคุณซิลวาริลเมื่อก่อน ดูเหมือนจะอัญเชิญมวลสาร
ไม่ได้...

แต่ถ้าปรับเปลี่ยนแนวคิดเล็กน้อย รู้สึกว่าน่าจะอัญเชิญมวลสารได้
อยู่นะ

เรื่องนั้นตั้งใจจะทดสอบเป็นการส่วนตัวนิดหน่อย

ถ้าไม่ได้ก็ช่างปะไร

เอาละ กำหนดแนวทางการหาพวกพ้องได้แล้ว

ก่อนอื่นก็ขยายหน่วยทหารรับจ้างชุด สร้างเส้นสายกับผู้มีอำนาจ
ตามประเทศต่างๆ แล้วดึงมาเป็นพวกพ้องน่าจะดี

เริ่มจากคลิฟกับอาเรียล

มีญาติเป็นพระสันตะปาปาของลัทธิมิลิส กับราชินีองค์ต่อไปของ

อาณาจักรธรรมา

พวกเขาเหมือนกับกิ่งๆ จะเป็นพวกเดียวกันแล้ว แค่อิงมาอยู่กับ
ออร์สเตดอย่างเป็นทางการก็พอ

เริ่มจากใครในสองคนนั้นก่อนดีนะ

แน่นอนว่าต้องเริ่มจากคิลฟที่อยู่ใกล้ตัวกว่า

ถ้าได้คิลฟมาเป็นพวก ก็จะมีสายสัมพันธ์กับลัทธิมิลิส

อาณาจักรศักดิ์สิทธิ์มิลิสนั้นเป็นมหาอำนาจ คงเป็นกำลังรบที่
ทรงพลังมากในการทำสงครามกับลาปลาส

การต่อสู้ต้องอาศัยจำนวน

มีสายสัมพันธ์เพื่อไว้ในยามฉุกเฉินมันก็ไม่เลวนัก

คิลฟนะ ถึงจะพูดอย่างไรก็กล่าวได้ว่าเป็นเพื่อนของผม

ให้ความร่วมมือเรื่องค่าตัวของออร์สเตดด้วย แค่อสัญญาปากเปล่า
ก็น่าจะพอเหลือแหล่

คำตอบก็คงจะมีแค่นี้ อ้อ

คิดแบบนี้แล้วผมก็ตัดสินใจไปหาคิลฟในอพาร์ตเมนต์ที่เขาอาศัย
อยู่

มาถึงรังรักของคิลฟแล้ว

น่าแปลกที่ดูเหมือนจะไม่ได้ทำเรื่องอย่างว่าอยู่ อพาร์ตเมนต์
ในยามบ่ายเงียบกริบ

น่าจะบอกว่าขึ้นเป็นแบบนี้ทุกวัน เพื่อนบ้านคงอยู่อย่างไม่เป็นสุข
เหง...

ไมลี ปกติก็ทำอยู่ในห้องวิจัยที่โรงเรียน ดังนั้นคงมีแค่ตอนกลางวัน

นั่นละ

“โง่ ฐเดียวส...”

พอมานาที่ห้อง คลิฟในสภาพอดโรยก็ออกมาต้อนรับ

ตอนเอลินาลิเซตั้งครรรจ์จนถึงคลอดลูกยังดูท่าทางสบายดีอยู่เลย

พักนี้กลับหน้าซัดประจำ

คลิฟหักโหมจนน่าเป็นห่วงเลยแฮะ

“อ้าว ฐเดียวส แปลกจังเลยนะ”

พูดถึงเอลินาลิเซ หน้าอ้อมเอามาเชียว

กำลังให้นมลูกน้อยด้วยใบหน้าพึงพอใจ

ร่างท่อนบนเปลือยเปล่า ท่อนล่างก็มีแต่กางเกงใน ตอนนี้อกำลัง

พักนิดหน่อย กินข้าวเสร็จแล้วอาจจะทำกันต่ออีกก็ได้

“ครับ คือว่ามีธุระนิดหน่อย”

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ สาวสวยผมทองสไตร์คุณหนูแก้ผ้าครึ่งท่อนให้

นมลูก เห็นแล้วช่างเป็นภาพทั้งดงามกว่าที่คิดเสียอีก

เพราะเป็นเอลฟ์เลยบอบบางในภาพรวม

ความร่าเริงตามปกติของเธอ กับท่าที่แบบสตรีคค์ดีลิทท์ในตอนนี้

มันก็เป็นแก้ปอย่างหนึ่งนะ

ตอนเห็นซิลฟ์กับร็อกซีให้นมลูก ก็รู้สึกถึงแก้ปอะไรบางอย่าง

เหมือนกัน

พักนี้เอริสเองก็เริ่มมีแก้ปแบบนี้

เอริสคนนั้นอุ้มลูก ปล่อยให้ลูกดูนม แต่ไม่พูดจาเสียงดัง ไม่ต่อ

คนที่กำลังดูนม

ผู้หญิงพอเป็นแม่คนแล้วให้นมลูกนี่ช่างลึกลับเสียจริง

“กูเดียวส อย่าจ้องมากนักจะได้ไหม?”

“เอ๊ะ? อ๊ะ ขอโทษครับ”

พอคิดโนนคิดนี่ก็ถูกคลิฟเขม่นใส่จนได้

ขอโทษที่ “ไม่ได้มองด้วยความรู้สึกเห็นอะไรสักหน่อย

“ลิเซเองก็ด้วย มีแขกมาหา หัดสวมเสื้อผ้าบ้างเถอะ”

“แหม คลิฟนี่ละก็...หึงเหวอ?”

“ใช่แล้ว กูเดียวสอาจจะเป็นเหมือนครอบครัวสำหรับเธอก็จริง แต่

ว่า...”

“เข้าใจแล้วจะ”

เอลินาลิเซยกไหล่ อุ่มเด็กทาทกกลับเข้าห้องด้านใน

“กูเดียวส นายเองก็มีภรรยาตั้งสามคนแล้วแท้ๆ อย่าทำตาเจ้าชู้
ใส่ภรรยาคนอื่นจะได้ไหม?”

“ทำตาเจ้าชู้เนียนะ...”

อยากจะทำอะไรก็ได้ทำอยู่หรอก แต่ก็เป็นเรื่องจริงที่ผมมอง

ผมเองก็ไม่อยากให้คนอื่นเห็นพวกซิลฟีเปลือย ขอขมาก็แล้วกัน

“เออ ขอโทษนะครับ คราวหน้าจะระวังครับ”

“อือ...”

คลิฟถอนหายใจ นั่งลงบนโซฟา

คงจะเหนื่อยละมั่ง ดูท่าทางหงุดหงิดชอบกล กิจวัตรยามดึก

ไม่ปกติหรือเปล่านะ

“แล้ววันนี้มีเรื่องอะไรล่ะ?”

“อ้อ เปล่าครับ แคมีเรื่องจะขอร้อง น่าจะบอกว่าชักชวนมาก

กว่า...”

คลิฟจ้างงานนี้ด้วยสายตาอึมครึม

พูดลำบากซอบกล เอาไว้มาใหม่ดีกว่า ไมสิ ก่อนจะมาใหม่ ถ้าม
สาเหตุเอาไว้ก่อนละกัน

“...มีเรื่องอะไรหรือครับ?”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก...”

คลิฟทำท่าจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ก็ส่ายหน้า

“ไมสิ พอดีเลย อย่างไรก็ตามก็ต้องบอกนายอยู่แล้ว...”

พูดจาเกริ่นนำแบบมีเลศนัยแฮะ

นึกถึงเรื่องชาโนบาคราวก่อนเลย

“คือว่ามีจดหมายมาจากปู่ที่อาณาจักรศักดิ์สิทธิ์มิส”

แพตเทิร์นแบบเดียวกัน

ถ้าอย่างนั้นก็คงเป็นกับดักล่อคลิฟ สงครามอีกแล้วหรือ หรือว่า
กับดักของเทพมนุषย์

ไมสิ ถึงอย่างไรก็คิดว่าจะพึ่งพาคลิฟเป็นสะพานเชื่อมกับอาณาจักร
ศักดิ์สิทธิ์อยู่แล้ว

เจ้าตัวเองก็ตั้งใจว่าอย่างนั้น คราวนี้ไม่ได้คิดว่าจะอดอัน อย่าง
เช่น พวกกลับมาหรอก

แน่นอนว่าอยากให้เขาอยู่ที่ชาลีอา แต่ผมตั้งเป้าหมายแล้ว

คลิฟลุกขึ้นยืน หยิบจดหมายฉบับหนึ่งออกมา

แบบนี้มันเดมะวัวร์ซอบกล

ในจดหมายคงบอกว่าปู่ใช้เงินกับคลิฟขนาดไหน ทำไมถึงยอม
จ่ายเงิน นั่นก็เพื่อให้เป็นกำลังสำคัญในการบริหาร สักวันหนึ่งจะได้มา
ช่วยงานละมัง? ตอนนี้อย่างนี้!

น่าจะเขียนประมาณนั้นละ

ต้องตั้งใจดูหน่อย

“อ๊ะ ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงอะไรนักหรอก”

คลิฟเกาะก้มขณะพูด หน้าตาดูท่าทางไม่สู้ดี

“เคยบอกนานแล้วว่าพอเรียนจบก็จะกลับ แต่กังวลเรื่องค่าใช้จ่าย
กับระหว่างทาง”

ถูกบอกว่าอย่างนั้นจึงลองดู

ตอนต้นเริ่มจากข้อความเป็นห่วงร่างกายของคลิฟ

หลังจากนั้นก็บอกว่าถ้าค่าเดินทางไม่พอ ให้เอาเครื่องหมายของ
แกนนำลัทธิมิลิสที่ใส่มาในซองให้โบสถ์มิลิสดู สถานการณ์แย่งชิงอำนาจ
ที่มิลิสเขียนกำลังเสียเปรียบ ช่วยเตรียมใจกลับมาด้วย ถ้ายังไม่ได้เตรียมใจ
จะไม่กลับมาก็ได้ กล่าวเตือนอย่างเข้มงวด ตอนสุดท้ายเขียนเรื่องที่
ซีเรียส แต่ก็จบด้วยคำพูดว่า อยากเห็นหน้า กำลังเผื่อรอให้กลับไปหา

ในภาพรวมคือเป็นจดหมายที่อบอุ่นหัวใจ คิดคำนึงถึงคลิฟ

ไม่เคยเจอบู่ของคลิฟมาก่อน แต่ดูท่าทางจะเป็นคนดี

แบบนี้คงมีปัญหาอะไรสักอย่าง

“ที่จริงก็ลึกลับอยู่”

ที่ว่าลึกลับนั้นคงเป็นเรื่องการเตรียมใจ

“พอเรียนจบ ฉันตั้งใจจะกลับมิลิสทันที ฝึกฝนมาเพื่อการนั้น
ที่ผ่านมาตั้งใจแบบนี้ตลอดเลย มั่นใจว่าจะต่อสู้เอาตัวรอดและชนะได้
ท่ามกลางแผนการต่างๆ ของลัทธิมิลิส”

“นั่นสินะครับ”

เดิมทีคลิฟพูดแบบนี้มาตลอด

พอเรียนจบจากโรงเรียนนี้ก็กลับอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์มิลิส สืบทอด
ตำแหน่งต่อจากปู่...

แต่ช่วงนี้เข้าใจแล้วว่าคงยากที่จะได้สืบทอดตำแหน่งพระสันตะ
ปาปา เลยฝึกฝนในฐานะบาทหลวงธรรมดา

“แต่ว่า...”

คลิฟนั่งลงบนโซฟา กุมหัว

“ฉันแต่งงานแล้ว มีลูกแล้วด้วย”

แค่นั้นก็รู้แล้วว่ากลุ่มใจเรื่องอะไร สรุปคือเป็นเรื่องเดียวกับที่ม
กลุ่มใจอยู่เสมอ

“ลัทธิมิลิสเล่นงานคนอ่อนแอ...ครอบครัวของศัตรูได้นำตาเขย”

“...”

“ลิเซยังพอว่า เธอมีวิธีป้องกันตัว แต่เคลฟก็ยังยืนเองไม่ได้เลย
ด้วยซ้ำ ฉัน...ไม่มั่นใจว่าจะปกป้องได้”

เข้าใจที่ลำบากใจ

อยากให้คนสำคัญอยู่ในสถานที่ปลอดภัยเสมอ

“ที่สำคัญ ฉันยังไม่ได้บอกปู่เลยด้วยซ้ำว่าแต่งงานแล้ว ขึ้นรู้กัน
ว่าหลานของพระสันตะปาปามีลิสแต่งงานกับเอลฟ์ อาจเกิดข่าวเสื่อมเสีย
ได้ ปู่อาจจะถูกข่วนนั้นเล่นงานจนหลุดจากตำแหน่ง”

ลัทธิมิลิสกดขี่เผ่าพันธุ์อื่นอย่างหนัก

เอลฟ์เป็นผู้อาศัยอยู่ในผืนป่าใหญ่ ดูเหมือนจะไม่ค่อยถูกกีดกัน
มากนัก แต่พวกหัวรุนแรงบางส่วนแค่เห็นว่าไม่ใช่มนุษย์ก็ทำร้ายแล้ว
เอลินาลิเซเองก็ไม่ได้อยู่ในสถานะที่ดีนักในบรรดาเอลฟ์ อาจมีความ
เป็นจริงอันโหดร้ายรออยู่

“พอคิดเรื่องนั้นแล้วก็ไม่ว่าควรจะกลับดีไหม หรือว่าไม่กลับดี
ออกอ้อนลิเซ... ช่วงนี้เป็นแบบนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า... ป่านี้อันนี้แล้วเพิ่งจะ
เข้าใจความรู้สึกที่เด็ดเดี่ยวของชาโนบา...”

คลิฟคงอยากกลับไป คิดว่าต้องกลับไปนั่นละ

แต่ภรรยา กับ ลูกชาย อาจมีอันตราย นอกจากนั้นปู่ อาจจะมีอันตราย
ไปด้วย เพราะ ภรรยา

สถานการณ์แบบนั้น ตัวเองจะเลือกไปต่ออย่างไรดี

ไม่เข้าใจ ผมเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน

แต่ครั้งนี้ผมมาที่นี่เพราะเรื่องนั้นด้วย

ตัวผมในตอนนี้อย่าจะช่วยเหลือเขาได้

“รุ่นพี่คลิฟ”

“...อะไร?”

“เข้าร่วมกับกองกำลังของท่านออร์สเต็ดอย่างเป็นทางการดีไหม
ครับ?”

คลิฟจ้องมองทางนี้ด้วยใบหน้านิ่ง

อาจจะพูดผิดไปหน่อย แต่ว่า ขึ้นพูดแล้วเข้าใจผิดว่า ‘มาเป็น
พวกพ้องของผม’ คงแย่

พูดให้ชัดเจนเลยน่าจะดีกว่า

“หมายความว่าอย่างไร?”

“ถ้าเป็นลูกน้องของท่านออร์สเต็ด ผมกับท่านออร์สเต็ดก็จะ
สนับสนุนอย่างเต็มรูปแบบได้ ปกป้องคุณเอลินาลิเซกับโคลฟ์คิง ช่วยให้
กลุ่มของรุ่นพี่คลิฟชนะได้ครับ”

คลิฟทำหน้านิ่งคือขมวด

“กรณีที่ได้รับการสนับสนุน ฉันต้องทำอะไรบ้างล่ะ?”

“หลังจากกุมอำนาจได้แล้ว ก็ช่วยเตรียมตัวรับมือการคืนชีพของ
ลาปลาสครับ”

ว่าแล้วผมก็เล่าแผนการให้ฟัง

แผนการอีกแปดสิบปีข้างหน้า โดยมีออร์สเต็ดเป็นหัวใจสำคัญ

เคยเล่าเรื่องเกี่ยวกับเทพมนุษย์ให้คลิฟฟังแล้ว แต่ก็เล่าใหม่อีก

รอบ

“...”

ตอนที่เล่าทุกอย่างจบ คลิฟทำหน้าลำบากใจ

“ว่าอย่างไรครับ?”

ตอนที่ถามอย่างนั้น คลิฟเงิบไปสักพัก

กอดอก หลับตาลง ส่งเสียงครางอย่างลำบากใจ

“อือ...”

ไม่น่าจะใช่เรื่องเลวร้ายอะไร

คลิฟเองก็รู้ว่าการเกลียดชังต่อออร์สเต็ดเกิดจากคำสาป ถ้า
ไม่นับเรื่องคำสาป ก็ไม่รู้ว่ามีเดิมที่เจ้าตัวเป็นคนแบบไหน... แต่ถึงไม่มี
ออร์สเต็ด ผมก็ไม่หักหลังคลิฟอยู่แล้ว พอลึกว่าถูกสงสัยอยู่เลยเศร้าใจ

“ขอเวลา...สักหน่อยได้ไหม?”

คลิฟลำบากใจ สุดท้ายก็เค้นเสียงพูดออกมาว่าอย่างนั้น

“อีกไม่นานก็ถึงพิธีจบการศึกษา จะตัดสินใจก่อนถึงตอนนั้น”

ระบุเวลาจำกัดเอาไว้แล้ว ผมจึงได้แต่พยักหน้าตอบรับ

ทำไม่ถึงไม่ยอมตอบรับแต่โดยดี ก็สงสัยอยู่เหมือนกัน

แต่ตัวคลิฟเองก็อาจจะไม่รู้ว่าจะลี้เลอะอะไรเช่นกัน

“ถ้าอย่างไรรปrikaคุณเอลินาลิเซเถอะครับ ไม่เห็นต้องกั้มใจ
อยู่คนเดียวนะเลย”

“เอ๊ะ? อีอ นันสินะ ขอบคุณ”

คราวนี้คลิฟรับคำแต่โดยดี ยิ้มอย่างอ่อนแรง

เอลินาลิเซคงได้ยินเรื่องเมื่อกี้ มองเห็นเส้นผมสีทองแอบดูอยู่แวบๆ
อยู่ตรงช่องว่างที่ประตูมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว

ถ้าเป็นเธอละก็ คงช่วยชี้แนวทางคลิฟได้อย่างถูกต้อง ผลลัพธ์นั้น
อาจไม่ได้ตั้งใจผม แต่ว่า... ถ้าเป็นแบบนี้ก็ช่างเถอะ

“ถ้าอย่างนั้น จะมาใหม่ นะครับ”

“อีอ อย่งไรก็ขอโทษด้วยนะ”

“ไม่หรรอกครับ เวลาที่เดือดร้อนหรือกั้มใจก็ต้องช่วยๆ กันไป”

ว่าแล้วก็ออกจากห้องของคลิฟ

โดยไม่ลืมส่งสายตาให้เอลินาลิเซทิ้งท้ายด้วย

รอฟังคำตอบของคลิฟในพิธีจบการศึกษา

เหลืออีกสองเดือนก่อนจะถึงพิธีจบการศึกษา

ระหว่างนั้น ดำเนินโปรเจกต์ที่อยากขอร้องชาโนบาก็แล้วกัน

ตอนที่ 2 ร้านชาโนบา

ชาโนบาไม่ใช่เจ้าชายอีกต่อไป

เขาเอาสิ่งของในฐานะเจ้าขายมาเปลี่ยนเป็นเงิน อาศัยอยู่ใกล้ๆ
บ้านของผม

เป็นบ้านสองชั้นขนาดกะทัดรัด คำนึงถึงการสร้างตุ๊กตา ชั้นหนึ่ง
โครงสร้างเปิดโล่งเหมือนอุ้งมือรถ

พื้นที่อยู่อาศัยคือชั้นสองเป็นหลัก ดูเหมือนจะอาศัยอยู่ร่วมกับ
จินเจอร์และจูลิ

กว้างเหลือเฟือพอจะอยู่ด้วยกันสามคน

ไม่รู้ว่าหลังจากนี้ความสัมพันธ์สามคนจะเป็นอย่างไร

คงจะแต่งงานกันนั่นละ

อย่างไรก็ตาม มีเงินทองสะสม มีเงินที่ได้จากการเป็นเชื้อพระวงศ์
อยู่ คงไม่เป็นไรหรอก แต่หลังจากนี้อาจร่อยหรอลง จึงตัดสินใจจ่ายเงิน
ค่าเช่าเมจิกอาร์เมอร์ให้

มันเป็นบค่าวิจัย

ซาโนรับเอาไว้ แต่แสดงสีหน้าไม่ดีนัก

“ผมไม่ได้ทำคนเดียวสักหน่อย แต่กลับได้เงินอยู่คนเดียว รู้สึกผิด
ขอโทษครับ”

ทำหน้านิ้วคิ้วขมวดขณะพูด

พอจะเข้าใจเรื่องที่อยากพูดอยู่หรอก เมจิกอาร์เมอร์เป็นของที่ผม
ซาโนบา และคลิฟช่วยกันทำสามคน

แต่ซาโนบาได้บค่าวิจัยอยู่คนเดียว มันไม่สมเหตุผลมากนัก

ถ้าจะพูดแบบนั้นละก็ ผมนั่นแหละที่ไม่สมเหตุผลผลที่สุด

ผมสวมใส่เมจิกอาร์เมอร์ออกไปทำงาน รับเงินค่าตอบแทน สรุปคือ
ที่ผ่านมามีแต่ผมที่ได้รับความอยู่คนเดียวด้วยเมจิกอาร์เมอร์ที่ทุกคนสร้าง

ไม่ได้สร้างเมจิกอาร์โมอร์ขึ้นเพื่อเงินเป็นหลัก แต่ถึงอย่างไร
มนุษย์ก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่ฆ่ากันได้เพราะเงิน และเพื่อความเป็นธรรม
จึงต้องแบ่งเงินให้คลิฟด้วย

แต่คลิฟไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงิน ดังนั้นจะรับไว้หรือเปล่านั้นก็ยังไม่
เห็นเหม

เรื่องนั้นช่างมันเถอะ

อย่างน้อยถ้ามีใครสักคนต้องการเงิน ก็แค่จ่ายให้ไป

คนที่ผมรู้จักไม่มีใครน่ารังเกียจขนาดโกงราคาอย่างอุกอาจจน
เห็นได้ชัด

ตัวผมเองก็สะดวกพอที่จะจ่ายเงินได้ถ้าอีกฝ่ายเดือดร้อน

คนเราเวลาที่มีความพร้อมเรื่องเงินตั้งใจดีกับคนอื่นเข้าไว้

เมจิกอาร์โมอร์คือสิ่งจำเป็น เทคนิคการสร้างตุ๊กตาของซาโนบา
ก็มีความจำเป็น

จ่ายเงินเพื่อสิ่งจำเป็น มันเป็นเรื่องปกติ

อย่างที่ว่านั่นละ กล่าวได้ว่าตอนนี้ซาโนบาใช้ชีวิตอย่างมั่นคง

ผมยืนอยู่หน้าบ้านซาโนบา สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ครั้งหนึ่ง

เขาเคยบอกว่าเข้าออกบ้านหลังนี้ได้ตามใจชอบ แม้กระทั่งตอน
เจ้าของบ้านไม่อยู่

แต่เวลาจะเข้าต้องเคาะประตูให้เรียบร้อย

นั่นเป็นมารยาทของคนที่มีสนทสนมกัน

“ซาโนบา ฉันเองนะ! เปิดหน่อยสิ!”

สิ้นกระดิ่งเรียกแตรังๆ พลังเรียกชื่อซาโนบา

“อ้อ อาจารย์ เชิญเลยครับ เปิดอยู่ครับ”

ตอบเร็วมาดู แต่ว่าผมต้องระวังเอาไว้ก่อน

“จริงหรือ? เปิดได้เลยใช่ไหม? จะเปิดจริงๆ แล้วยะ? ถ้าจะห้ามก็ต้องเป็นตอนนั้นนะ? ถ้าฉันขยับแล้วละก็ ไม่หยุดหรืออะ?”

คราวก่อนไม่ทันระวังเลยมีเรื่อง

“พูดอะไรไม่เห็นรู้เรื่องเลยครับ ไม่ห้ามหรือก เข้ามาเถอะครับ”

“จริงหรือ? ไม่มีผู้หญิงเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ข้างนายใช่ไหม?”

“ไม่เป็นไรหรือครับ”

ผมเชื่อ เชื่อใจซาโนบา

ใช่แล้ว ผมเชื่อใจเขา

ในบันทึกจากอนาคตนั้นบอกว่า เขาเป็นคนที่เชื่อใจผมจนถึงที่สุด

ต่อให้โลกนี้พลิกกลับตาลปัตรอย่างไร ก็ต้องเชื่อใจซาโนบา

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอรบกวนหน่อยนะ”

เปิดประตูเดินเข้าไปก้าวหนึ่ง โรงงานของซาโนบาอยู่ตรงนั้น

โต๊ะทำงานสองตัวตั้งอยู่ตรงพื้นที่โล่งกว้าง มีลังไม้กับตุ๊กตาวาง

กองทั่ว

ซาโนบานั่งอยู่ด้านหน้าโต๊ะตัวหนึ่ง

จูเลียนก็เหมือนกัน

ถ้าแค่นั้นก็อย่างทุกทีนั่นละ แต่วันนี้บรรยากาศต่างกันนิดหน่อย

พูดอย่างเป็นรูปธรรม ปัญหาคือตำแหน่งที่จูเลียนอยู่

ปกติจูเลียนจะทำตุ๊กตาตรงโต๊ะที่ตั้งอยู่ห่างจากซาโนบานิดหน่อย

แต่ว่า วันนี้ไม่ได้นั่งอยู่ข้างหน้าโต๊ะนั้น

“...”

จูเลียนอยู่บนตักของซาโนบา

นั่งตักซาโนบา กำลังลงสีตุ๊กตาด้วยใบหน้าจริงจัง
ส่วนซาโนบากำลังขูดชิ้นส่วนของเมจิกอาร์เมอร์อย่างระมัดระวัง
อยู่เหนือหัวเธอ

เศษจากการขูดหล่นใส่หัวของจูลิ แต่จูลิก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร

“ซาโนบา...ไม่เห็นพักเดียว สนิทกับจูลิขึ้นเยอะเลยนะ”

“หือ ไม่ได้หรือครับ?”

จูลิตัวเดียว ส่วนซาโนบาตัวสูง อย่างกับพี่น้องกัน

อ้อ เซฟละนะ ถ้าแค้นตักทำตุ๊กตาละก็...

มองว่าไม่ได้ทำบัดสีก็แล้วกัน เอ้อ ถึงจะทำก็ไม่เป็นไรหรอกนะ

โลกแห่งนี้ไม่มีกฎหมายคุ้มครองเด็ก ไม่ดำเนินหอก

แต่ว่า แบบนี้มันอย่างไรไม่รู้สิ

อุตุส่าห์ตั้งใจทำทั้งที่ อยากให้อยู่ห่างๆ หน่อย

“แหม น่าเอ็นดูจังนะ”

ว่าแล้วผมก็ลากเก้าอี้ที่อยู่ตรงมุมโรงงานมานั่ง

“ว่าแต่อาจารย์ วันนี้มีอะไรหรือครับ?”

“อ้อ”

แน่นอนว่าไม่ได้มาปรึกษาซาโนบา

ขอร้องให้ซาโนบาช่วยทำเมจิกอาร์เมอร์ แต่ก็อยากใหทำงาน

อีกอย่างควบคู่กันไป

“คือว่าซาโนบา วันนี้ฉันมาส่งคำสั่งแต่งตั้งให้นาย”

“หา... คำสั่งแต่งตั้งหรือครับ?”

“ใช่แล้ว คำสั่งแต่งตั้ง”

ว่าแล้วก็หยิบเศษกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากอก

ผมซุ่มขึ้นแล้วยื่นให้ซาโนบา

“โอ๊ะ เสียมารยาทแล้ว”

ซาโนบารีบปล่อยจุลึง บัดเศที่หน้าอกออก รับไว้ อย่างนอบน้อม
เป็นคนมีมารยาทน่าดู

“อ้อ... ‘ขอแต่งตั้งซาโนบา ซิลอนเป็นผู้รับผิดชอบด้านการค้า
ตุ๊กตา’ เขียนว่าอย่างนั้น”

“อ้อ ตั้งใจรับเอาไว้เถอะ”

“ยินดีรับอยู่หรอกครับ แต่...แผนการที่ว่าอาจจะล่าช้าไม่ใช่หรือ
ครับ?”

คำสั่งแต่งตั้งนี้หมายถึงเริ่มแผนการค้าตุ๊กตา รุยเจิร์ดที่กำหนด
เอาไว้ล่วงหน้า

อาจจะคิดว่าทำไมถึงต้องเป็นตอนนี้

แต่เพราะเป็นตอนนี้นั่นละ ถึงต้องทำ

เรื่องนั้นก็มีส่วน หลังจากนี้จะดึงตัวผู้มีอิทธิพลในประเทศต่างๆ
มา แล้วก็รวบรวมพวกพ้องโดยเล็งผลในสงครามกับลาปลาส

แต่คนที่ไม่ว่าว่าอยู่ที่ไหนยังมีอีกหลายคน

อย่างเช่น ไซ่แล้ว รุยเจิร์ด

ตามประวัติศาสตร์เดิม เขาอยู่ที่ทวีปปีศาจ แต่ในฉบับนี้เดินทาง
มายังทวีปกลางกับผม

พักนี้ไม่ได้ข่าวคราวเลย ไม่รู้ว่าไปไหนด้วย

คิดว่าคนอย่างเขาไม่น่าจะเป็นอะไร แต่อยู่ในสภาพที่ไปพบและ
ขอความร่วมมือกันที่ ไม่ได้

อ้อ เขาเองก็ใช้ว่าจะซ่อนตัวเสียหน่อย ระหว่างที่ตามหาอาจเจอ

เข้าที่ไหนก็ได้

แต่ว่า คนแรกที่ผมอยากขอรับรองว่า ‘ช่วยกันหน่อย เพื่อโค่น
ลาปลาส’ ก็คือเขานี้ละ

จะปิดบังอะไรละ เขาเขียนนะ เขามีความแค้นฝังลึกกับลาปลาส
ต้องหาทางตามหาตัวเขาให้พบ ผมอยากขอรับรองเขาโดยตรง
อยากให้เขามีโอกาสได้แก้แค้นลาปลาส...

นั่นก็แค่ข้ออ้างบังหน้าครึ่งหนึ่ง นานๆ ที่อยากเจอรูเบิร์ต ถ้าเจอ
กันและได้ทำเป้าหมายเดียวกันอีกน่าจะดี นั่นคือใจจริงอีกครั้งหนึ่ง

สาเหตุแทบจะเห็นแก่ตัวเลยก็ว่าได้ แต่ตัดสินใจทำการค้าตุ๊กตา
รูเบิร์ตตามเหตุการณ์พาไปแบบนั้นละ

วางแผนว่าแทนที่จะตามหายุโรป ทำแบบนั้นน่าจะเร็วกว่า
วางแผนเอาไว้ตั้งแต่แรก เพื่อยกระดับภาพลักษณ์ของเฟาสเบิร์ก...
นอกจากนี้ยังเตรียมข้ออ้างบังหน้าอย่างอื่นไว้อีก

อย่างเช่น เรื่องเกี่ยวกับเมจิกอาร์เมอร์

รู้สึกที่ผม ซาโนบา และคลิฟ เราสามคนกำลังถึงทางตันในการ
สร้างอาวุธอย่างเมจิกอาร์เมอร์

ขึ้นเป็นแบบนี้ ‘รุ่นสาม’ อาจไม่เสร็จสมบูรณ์

ดังนั้นจึงขายตุ๊กตาให้อีกเกริก

ถ้าการค้าใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ ก็จะระดมช่างเทคนิคมาขึ้นได้

เพราะเทคนิคในการสร้างตุ๊กตาเอามาใช้เป็นเทคนิคสร้างเมจิก
อาร์เมอร์ได้

มีผู้เชี่ยวชาญที่รู้เทคนิคของซาโนบากับคลิฟเพิ่มขึ้น แต่ละคน
ลองผิดลองถูกไปเรื่อยๆ เป็นไปได้มากขึ้นว่าจะเกิดไอเดียแหวกแนว

บางอย่าง

ไม่ว่าโลกไหน การปั้นช่างเทคนิคก็เป็นสิ่งสำคัญ

“อย่างที่ว่านั่นแหละ”

อธิบายกับซาโนบาอย่างละเอียดตามที่ว่ามา

“ฉันเองก็อยากทำอยู่เหมือนกัน แต่เทคนิคสร้างเมจิการ์เมอร์เป็นสาขาที่อยากพัฒนาต่อหลังจากนี้ เลยอยากขอร่อนนายที่เข้าใจดียิ่งกว่าใครๆ เป็นผู้รับผิดชอบ”

“ฮือ...”

“จะตามหาสมาชิกที่รู้ดีเรื่องการค้าในหน่วยทหารรับจ้างรูดมาช่วยสนับสนุน แน่แน่นอนว่าฉันกับไอซาเองก็จะร่วมมือในการตั้งร้านสาขาแรกด้วย ...ช่วยหน่อยได้ไหม?”

“ครับ ให้เป็นหน้าที่ของผมเอง”

ซาโนบาตอบรับอย่างง่ายดาย และคุกเข่าลง

จูλιที่มองดูอยู่ข้างๆ เองก็รีบคุกเข่าลงแบบเดียวกัน

“แกรนด์มาสเตอร์! ฉันต้องทำอะไรบ้างหรือคะ?”

“จูลิอยู่กับซาโนบา ทำตามคำสั่งของเขาเถอะ”

“ค่ะ!”

คงต้องให้จูลิพยายามพอสมควร

หลังจากนี้ต้องให้เข้าสู่ระบบผลิตตุ๊กตารูบเจียรตีสัตว์แรกเป็นจำนวน

มาก

หาเงินเพื่อซาโนบา

ได้ยืนแบบนั้นแล้ว เธอเองก็คงกระตือรือร้นไปด้วย

“ถ้าอย่างนั้น รายละเอียดเอาไว้วันหลังนะ วันนี้พูดแค่นี้ละ”

“เข้าใจแล้วครับ”

เอาละ ถ้าอย่างนั้นไปหาคนในหน่วยทหารรับจ้างที่หมายตาอยู่
มาดีกว่า

หลายวันต่อมา ผมมาที่บ้านซาโนบาพร้อมกับคนอื่นอีกสองคน

คนแรกเป็นผู้ชายท่าทางใจเสาะ สวมแว่นตาทรงกลม

หนึ่ง ทรงผมไม่ใช่ทรงหัวเห็ด แต่เป็นทรงแสกข้าง

เป็นเผ่ามนุษย์ สวมเสื้อโค้ตสีดำปกลายสีเหลือง

“ตั้งแต่วันนี้ที่นี่คือที่ทำงานของนาย”

“คะ ครับ...”

“ฟังนะโยเซฟลุง โปรเจกต์ใหญ่ครั้งนี้ขึ้นอยู่กับฝีมือของนาย พุด
แบบนี้ก็ไม่เกินไปนัก”

พอผมพูดว่าอย่างนั้น เขาก็กลืนน้ำลายเอือก

“แต่ว่า ไม่จำเป็นต้องแบกรับเกินความจำเป็นหรอก โปรเจกต์นี้
เป็นแค่หนึ่งในโปรเจกต์ที่มีอยู่มากมาย สำหรับ ‘คนคนนั้น’ ที่เป็นเจ้านาย
ของพวกเขา”

ชื่อของเขาคือโยเซฟ

ใจเสาะ แถมยังคออ่อน หน้าซีดอยู่บ่อยๆ จึงถูกเรียกด้วยความ
เอ็นดูในหน่วยทหารรับจ้างว่าบลู

ก่อนหน้านี้เขาเป็นพ่อค้า แล้วจึงมาอยู่กับหน่วยทหารรับจ้าง

พ่อค้าที่โลกแห่งนี้ส่วนใหญ่จะเริ่มต้นจากพ่อค้าเร่

สะสมเงินทองจนมีตำแหน่งในกิลด์หรือสมาคมการค้า เข้าเป็นศิษย์หรือลูกน้องของพ่อค้ารายใหญ่ สะสมเงินทองและประสบการณ์จนกระทั่งเปิดร้านได้

หลังจากเปิดร้านแล้ว ถ้าทุกอย่างเข้าทาง ก็จะได้เป็นเจ้าของร้านใหญ่โต ได้เป็นแกนนำของสมาคมการค้า หรือไม่ก็ถูกเลือกเป็นร้านจัดหาของให้ราชวงศ์

โยเซฟเกือบจะมีร้านของตัวเองอยู่มร่อ แต่พลาดครั้งใหญ่จึงสูญเสียทุกอย่างไป

ส่วนความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่ว่าคืออะไร เขาปิดปากเงียบไม่ยอมเล่า

แต่ต้องเป็นความผิดพลาดเพราะเรื่องผู้หญิงไม่ผิดแน่

ริเนียพูดฟันธงว่าอย่างนั้น

แน่นอนว่าคำพูดฟันธงของริเนียไม่น่าเชื่อถือเลยแม้แต่หยด กับคุกกี้ที่แตกเป็นผง

ตามที่ผมคาดเดา น่าจะเป็นความผิดพลาดเกี่ยวกับเหล่า ต้มเหล้า จนแทบอาบ แล้วไปแถมผู้หญิงของลูกจ้างเข้า เลยถูกข่มขู่เอาเงิน... อ๊ะแบบนี้ก็เหมือนกับริเนียนะสิ เมื่อก็ไม่นับ

เอาเถอะ อย่างไรก็ตาม เขาสูญเสียทุกอย่าง จึงร่อนเร่ไปเรื่อย จนมาถึงหน่วยทหารรับจ้าง

ตามที่ได้ยินมาจากไอซา เขาเป็นคนเก่งมากในเรื่องธุรกิจและทำบัญชี ที่บอกว่าเคยมีร้านไม่น่าจะใช้เรื่องโกหก

ไอซาเข้มงวดเรื่องการประเมินความสามารถ แต่ก็อยู่ในระดับฟันธงได้ว่า 'มีความสามารถ' ดังนั้นน่าจะใช้อยู่หรอก

...ไม่สิ โອซาเคยรู้สึกว่าคุณเป็นคนมีความสามารถ ดังนั้นอาจ
ไม่เก่งเท่าไรก็ได้

อย่างไรก็ดี เธอก็เลือกเขาเพราะเหตุการณ์พาไปแบบนั้น

ในฐานะที่ปรึกษาในการตั้งร้านของซาโนบา

“มะ ไม่เป็นไรแน่หรือครับ... ได้ยินมาว่าท่านซาโนบาเป็นคนที่
น่ากลัวมาก... ถ้าโกรธละก็ จะจับคนฟาดใส่เพดาน หรือไม้ก็ป้อนและ
ได้...”

โยเซฟหน้าซีด บลูจิ้งจอก ด้วยสี

“โยเซฟคุณ นั้นมันก็แค่ขาลือสิ ไม่ว่าจะเป็นโลกไหน มีคนที่โกรธ
แล้วจับร่างคนฟาดใส่เพดานอยู่ด้วยแหละ ถ้าโกรธจริงๆ ละก็ ต้องจับ
ฟาดพื้นไม่ใช่หรือ? จริงไหมล่ะ? ก็พื้นมันแข็งกว่านี่นา”

“มะ มันก็จริงอยู่หรอกครับ...”

ใช่แล้ว

ซาโนบาจะจับคนฟาดใส่เพดานตอนคึกคักด้วยความดีใจ

ส่วนตอนโกรธจะใช้กรงเล็บเหล็กตะครุบใบหน้า

“อย่างไรก็ตาม อย่าทำให้โกรธจะดีกว่า แต่เรื่องนั้นจะเป็นใคร
ก็เหมือนกันนั่นละ นายเองก็เป็นพ่อค้ามาก่อน ยืมให้คนแบบไหนก็ได้
จะดีกว่า คิดแบบนี้ใช่ไหม”

“ปะ เปล่าครับ บางครั้งทำให้โกรธจะดีกว่าครับ”

“โฮ้”

“อะ ความโกรธทำให้การตัดสินใจแย่งลง โดยเฉพาะกับศัตรู ทำให้
โกรธจนตัดสินใจผิดพลาด จะเจรจาได้ง่ายขึ้นครับ”

อย่างนี้เอง

กับศัตรูสินะ แต่ว่า ตอนนี้ไม่ได้พูดถึงศัตรูสักหน่อย

“ซาโนบาเป็นศัตรูหรือ?”

“ปะ เป่ล่าครับ! ขออภัยด้วยครับ ที่ต่อปากต่อคำเหมือนประชด

...!”

“ไม่ได้ใส่ใจหรอก ฉันต่างหากที่ผิดเอง”

“คะ ครับ... แนนอนว่าท่านซาโนบาไม่ใช่ศัตรู... ไม่ได้คิดจะทำให้
โกรธหรอกครับ แต่ว่าผมชอบทำให้คนอื่นในหน่วยทหารรับจ้างโกรธ
อยู่เรื่อย...”

ตัวเขาดูหลักลอยอยู่นิดหน่อยในกองทหารรับจ้างที่มีผู้กล้าใจบ้า
อยู่มากมาย

คงเป็นเพราะซี้ซลาดและมักลนลานละมั้ง

ตอนที่สัมภาษณ์เขาตามคำแนะนำของไอชานั้นแย่มาก

ใบหน้าของเขาที่โผล่มาในห้วงหัวหน้านหน่วยซิดขาวยิ่งกว่าบลู
เสียอีก เหมือนกับใบหน้าคนตาย

พูดเหมือนตัวเองทำอะไรผิดพลาด เลยกดขยี้โทษด้วยเหตุผลนั้น
ยั้มแห้ง ใบหน้ากระตุก เอาแต่พูดเรื่อยเปื่อย

ทำเอาคิดว่าเป็นหมอนี่จะดีจริงนะหรือ

ไอชาเองก็ทำท่าจะยกเลิกการแนะนำอยู่เหมือนกัน

เขาเป็นพ่อค้าตกอับ

สรุปคือเป็นคนที่ล้มเหลว

คำแนะนำของคนล้มเหลวมักฟังพาอะไรไม่ค่อยได้

ไม่รู้ว่าไปล้มเหลวอะไรมา แต่ก็เป็นไปได้ว่าจะพลาดแบบเดิมอีก

ผมเคยพลาดมาครั้งแล้วครั้งเล่า รับรองว่าไม่ผิดแน่

แต่ว่า การทำอะไรก็ตาม ความผิดพลาดเป็นของคุณ
ประสบการณ์ของคนที่พลาดมาจะเป็นสิ่งล้ำค่า
นอกจากนั้นถ้าปล่อยให้ความผิดพลาดเป็นความผิดพลาดอยู่
อย่างนั้น ถึงจะผ่านไปนานแค่ไหน คนเราก็ไม่เติบโตขึ้น
ไม่ต้องสำเร็จร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ได้
ขอแค่ทำสำเร็จสักหกสิบเปอร์เซ็นต์ โลกก็จะเปลี่ยนไปด้วยคะแนน
ผ่านเกณฑ์นั้น
ประสบการณ์ทำสำเร็จจะเปลี่ยนคนได้
ถ้าเพาะบ่มประสบการณ์ทำสำเร็จให้เขา ในอนาคตจะต้องเป็น
บุคลากรที่พิเศษมากแน่
ดังนั้นผมจึงคิดจะมอบหมายโปรเจกต์นี้ให้เขาทำ
“ ‘คนคนนั้น’ ใจกว้างในเรื่องความผิดพลาด และถ้าทำสำเร็จ
ก็จะตอบแทนอย่างเหมาะสม ถ้านายทำโปรเจกต์นี้ได้สำเร็จละก็ ผมจะ
ให้เป็นผู้รับผิดชอบแผนการค่าของหน่วยทหารรับจ้างได้อยู่หรือ”
“ ตะ ดีไปสำหรับผมแล้วครับ”
“ อาจจะใช้ก็ได้ แต่ว่า นายมาถึงที่นี่โดยไม่ได้อุปฐัมเข้าร่วม
โปรเจกต์นี้ นั่นแหละคือทุกสิ่ง”
ผมนี้ละก็ สรุปลบท้ายได้ยอดไปเลย
“ไม่ต้องกังวลหรอกเมี้ยว ซาโนบาก็เหมือนศิษย์น้องของฉันเมี้ยว
ยึดอกได้เลย ถ้ามีเรื่องอะไรมาบอกฉันก็ได้เมี้ยว จะอัดให้ยับเลยเมี้ยว”
จุดสำหรับปิดท้ายได้ยอดเยี่ยม ดันมีคนคนหนึ่งมาทำเสียของหมด
ริเนียนั่นเอง
ทำไมเธอถึงตามมาด้วย เพราะเรื่องการจัดทำโปรเจกต์...

ท่าที่อย่างกับคนมีไเอเดียนำเสนอในเรื่องการค้า
กรณีของริเนีย เจ้ตั้งแต่ก่อนจะทำงานเป็นแม่ค้าด้วยซ้ำ ดังนั้น
ถึงจะทำท่าเหมือนคนมีความคิด อย่างมากก็แค่พวกมือสมัครเล่น...

“หัวหน้าหน่วย...ขอบคุณนะครับ ค่อยอุ่นใจหน่อย”

ดูเหมือนโยเซฟเองก็อุ่นใจที่เธอตามมาด้วย เธอเองก็คงจะมี
สถานะอยู่เหมือนกัน เขาเป็นว่าตอนนี้จะไม่พูดอะไร ปล่อยให้พูดตามที่
อยากพูดเลย

แต่ถ้ากะกะนักละก็ จะจับโยนออกไปทันที

“อย่างไรก็ตาม เข้าไปก่อนดีกว่า”

คุยมากกว่านี้คงไม่ลงตัว ผมจึงเปิดประตูทางเข้าบ้านซาโนบา

“ซาโนบา เรื่องที่คุยกันเมื่อคราวก่อน..”

แยแล้ว ผมคิด

ลืมเคาะประตูอีกแล้ว

ประตูเปิดดังแกร๊ก ข้างในนั้นมีภาพไม่น่าเชื่ออยู่

ชั้นหนึ่งที่บ้านของซาโนบา ซาโนบากับจูลินั่งอยู่ข้างใน ต่างคน
ต่างทำตุ๊กตา ครึ่งนี้ไม่ได้นั่งดัก

ฉะนั้น เรื่องนั้นช่างมันเถอะ

ตอนที่ผมเข้ามา มีคนสะดุ้งหยุดเคลื่อนไหว

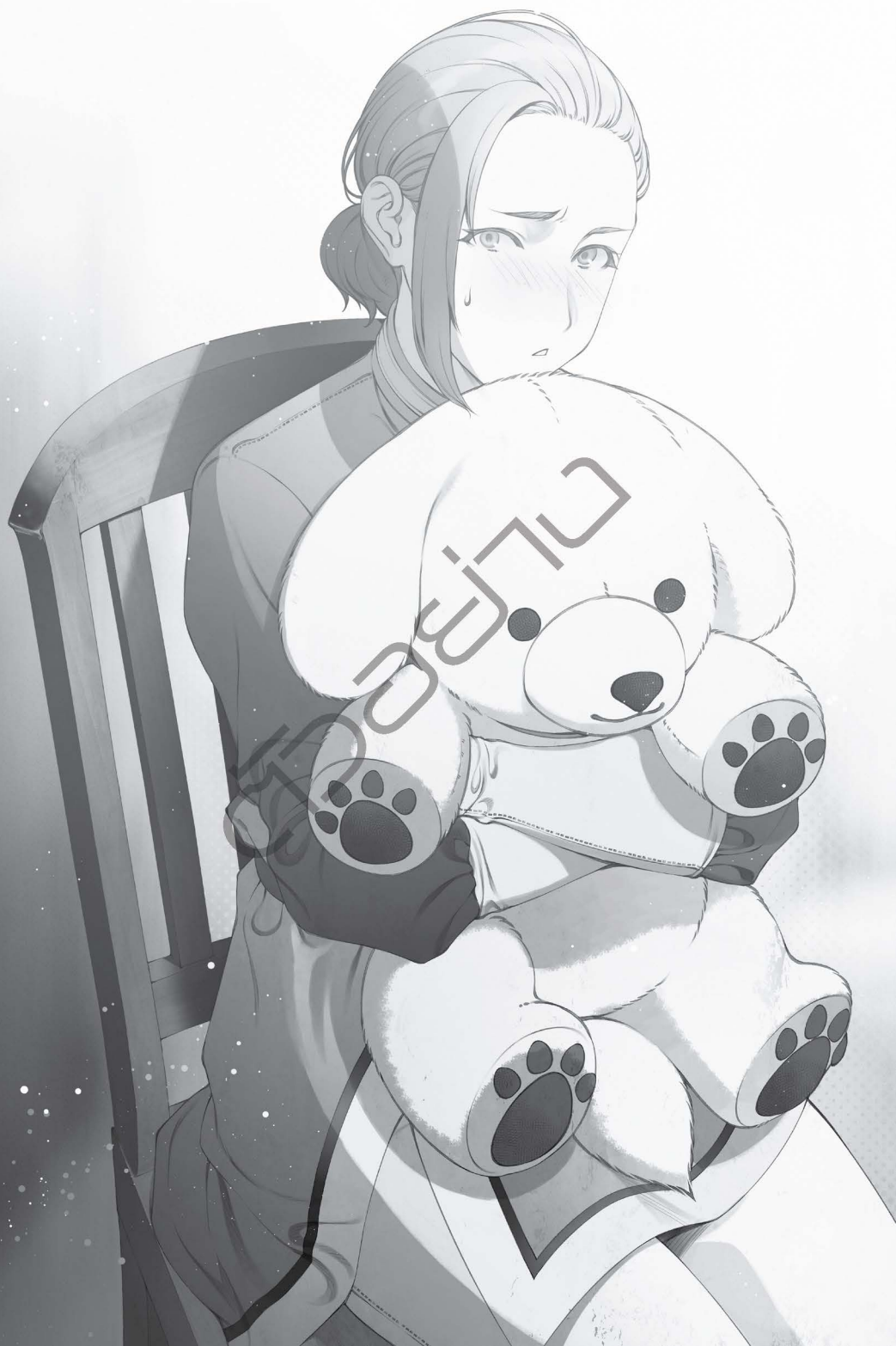
จินเจอรันเอง เธอกำลังอุ้มตุ๊กตาหมาน่ารักอย่างทะนุถนอม

“อะ อะไร...?”

จินเจอรกับตุ๊กตาสัตว์

จะว่าไม่เข้ากันดีไหมนะ เหมาะกว่าที่คิดเสียอีกแฮะ

รู้สึกเหมือนเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็นเข้า

Mushoku tensei

~Isekai ittara honki dasu~20

เกิดเขานี้ก็ต้องเทว 20

Original Rifujin na Magonote

Illustration Shirotaka

แปลโดย สรพงษ์ กิจบุญหาพร

MUSHOKU TENSEI ~ISEKAI ITTARA HONKI DASU~ 20

© Rifujin na Magonote 2019

First published in Japan in 2019 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2024 DEXPRESS CO., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-615-9

บรรณาธิการอำนวยการ กวิน ไรจน์รัตนธานี

บรรณาธิการบริหาร ชนินันท์ กิตติปัญญาคณ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนิตตา นิตชาติ

กองบรรณาธิการ ศุภิสรา เข้มทองใหญ่, นัทธมน จิตรังสรรค์

พิสูจน์อักษร สวรรค์ เพ็ชรรัตน์, วนัชพร เขียวชอุ่ม

กราฟิก พลชัย อธิบาวิ, อภิสิทธิ์ รสโรสง

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 ถนนสน 9 ซอยรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์ 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

ISBN 978-616-583-615-9

หมวดนิยายแปล

9 786165 836159

ราคา 289 บาท

 DEXpress

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

MUSHOKU TENSEI -ISEKAI ITTARA HONKI DASU- 20

© Rifujin na Magonote 2019

First published in Japan in 2019 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

รูเดียสกลับจากอาณาจักรซีลอนมายังอาณาจักรลาโนพร้อมกับซาโนบา และใช้เวลาเพื่อเตรียมการกำจัดเทพมนุษย์ แต่แล้ววันหนึ่งก็มีจดหมายส่งถึงคลิฟที่จบจากมหาวิทยาลัยเวทมนตร์มาจากปู่ที่อาณาจักรศักดิ์สิทธิ์มีลิส ขณะสงสัยว่าเป็นกับดักของเทพมนุษย์แบบเดียวกับตอนซาโนบา ก็มีจดหมายส่งมาถึงรูเดียสด้วย...!? นั่นคือจดหมายเรียกตัวจากตระกูลลาเตรอบ้านเกิดของเซนิท!!

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณยาย ผมชื่อรูเดียส เกรย์แรท วันนี้...”

ท่ามกลางความนึกคิดที่ปั่นเปกกันอย่างลับสน สิ่งที่รอคอยพวกรูเดียสซึ่งมายังมีลิเซียนคือ!? เรื่องราวแฟนตาซีแนวกลับชาติมาเกิดใหม่มาถึงเล่มที่ 20 แล้ว!